

ПРИКАЗКА ЗА КОКИЧЕТО

Деца! Погледнете:
 Вижте туй кокиче!
 Нѣкога то бѣше
 Мѣничко момиче . . .
 Клето бѣ сираче,
 Безъ баща, безъ майка, —
 Кой за него плаче,
 Кой ще се завайка?
 — Хайде ставай! — Въ студъ и
 Рано посрѣдъ зима
 Машеца го буди,
 Зла и нелюбима . . .
 — Грабвай стомни, бѣгай
 Въ малката горица,
 Отъ извора прѣсенъ
 Донеси водица!
 — Майчице, прости ме,
 Майко, пощади ме,
 Че сама не смѣя
 Вода да налѣя . . .
 — Чувай! Що хортувашъ?
 Що се ти страхувашъ?
 Ето Минзухаря
 Тебъ ще е другаря,
 А тамъ Кукуряка
 На срѣдъ пѣтъ те чака . . .
 Грабнало две стомни

И върви детето,
 Отъ страхъ се не помни,
 Тупка му сърдцето.
 А предъ него снѣжни
 Вредъ поля безбрѣжни,
 И подъ снѣгъ въ земята
 Дрѣматъ си цвѣтята . . .
 Де е Минзухаря?
 Нѣма Кукуряка.
 А насрѣдъ на пѣтя
 Гладенъ вѣлкъ го чака —
 Блѣската му очитѣ
 И жбитѣ тракатъ.
 — Боже, избави ме,
 Боже, пощади ме!
 Тръпне, викъ надава,
 Бѣга като лудо . . .
 Злото наближава,
 Но настана чудо:
 Щомъ вѣлкътъ го зърна,
 Клетото момиче
 Въ цвѣте се обърна,
 Въ мѣничко кокиче!
 Бърза отъ тогава,
 Най-рано отъ всички
 Отъ сънь зименъ става...